

KURT MAHR

Rhodanův soupeř

Knihovnička Perry Rhodan 25

Přeložil Jaroslav Kuťák

éf hlásil, že přiletí po půlnoci," řekl plukovník Freyt svému pobočnickovi.

Usmíval se přitom. Ne snad proto, že by nezvládal zastupování Perryho Rhodana v čele pozemské Třetí moci - Freyt cítil úlevu hlavně proto, že jeho šéf opět zvládl složité úkoly kdesi ve vesmíru. Plukovník Freyt míval pokaždé trochu obavy.

Hlavně na Rhodanovi závisel další osud lidstva, o tom byl Freyt přesvědčen.

„Žádné přivítání? Jako obvykle?" zeptal se pobočník.

A Freyt potvrdil: „Žádné!"

Hlavní město Třetí moci, Terrania, stále se rozrůstající komplex, mělo už půldruhého miliónu obyvatel a zcela změnilo obraz pouště Gobi, kde leželo. Uměle vytvořené klima umožňovalo kdykoli a kdekoli déšť podle přání a proměnilo čtyřicet tisíc čtverečních kilometrů kopcovité pouště v neustále kvetoucí zahradu. Terrania se stala jedním z nejkrásnějších měst na Zemi. V bezprostředním sousedství města se k nebi klenula energetická kupole, která ukrývala srdce Třetí moci a bránila je před každým, kdo by se jakkoli snažil násilně proniknout do centra tohoto nového státu.

Krátce před půlnocí opustil plukovník Freyt se svým pobočníkem správní budovu i energetickou kupoli.

Kráčeli po okraji města, až před sebou spatřili ploché budovy kosmodromu.

Vtom se zablesklo. Freyt se zarazil a rozhlížel se.

„Co to bylo?"

Znovu se zablesklo. Bylo to daleko za střechami města, a téměř ve stejnou chvíli se ozval hromový třesk prvního výbuchu. Freyt tam stál s rozšířenýma, vyjevenýma očima, a dokud je nezastihly ohlušující zvuky druhé exploze, nechápal, co se stalo.

„To je naproti u solného jezera," hlesl. „Reaktorová montážní hala!"

Otočil se a utíkal zpátky do města. Pobočník ho následoval. Mohli uběhnout možná třicet metrů, když vtom se rozezněly sirény.

Zatímco běžel, Freyt si mikrovysílačkou vyžádal přistavení vozidla a to jim už za okamžik jelo v ústřety.

„Co se stalo?" zeptal se Freyt, když usedl vedle šoféra.

„Exploze v bloku G, pane!" odpověděl řidič. „Víc toho nevím!"

„Tak tam jed'te!" rozkázal Freyt.

Vůz se rozjel a pomocí ječící sirény si dělal místo.

Freyt si během zběsilé jízdy lámal hlavu. Co se to, k čertu, mohlo v té hale stát?

Freyt byl v první řadě voják, technikem teprve pak. Přesto měl zhruba představu, jak takový arkonidský reaktor pra-

li

cuje. Zároveň také věděl, jakého materiálu se při stavbě tohoto agregátu používá, ovšem stejně ho nenapadlo, co by mohlo způsobit explozi.

Navíc - jak to při tak rozsáhlých bezpečnostních opatřeních bylo vůbec možné?

Ani na tohle nenacházel odpověď. Šofér odvezl vůz ke vchodu do bloku G.

Před explozí byl blok G plochou, dlouhou montážní halou, ve které se montovaly jednotlivé součástky. Přes den pracovalo v bloku G asi tři sta mužů.

Dosud bylo možné poznat jeho obrysy, ale jinak to byla ruina. Před Freytem už sem dorazily záchranné čtyry. Muži v ochranných oblecích prohledávali sutiny. Od policejního komisaře se Freyt dozvěděl, že v okamžiku exploze se v hale zdržovalo asi deset mužů noční stráže a

nočních dělníků.

O příčině výbuchu nikdo nic nevěděl. Pomocí měřicích přístrojů byla nalezena dvě místa s vysokou teplotou - tedy místa, kde s nejvyšší pravděpodobností došlo k explozím.

Freyt se obrátil na komisaře: „Dal jste změřit přítomnost radioaktivity?“

Komisař svažtil čelo: „Ale prosím vás, pane! V této hale přece nebyl ani gram radioaktivního materiálu!“

Freyt pokyvoval hlavou. „Přesto," odpověděl nedůvěřivě. „Zavolejte lidi s dozimetry.“

Komisař odešel ke svému vozu, aby vydal příslušné příkazy. Freytovi začínalo být všelijak.

„Nemůžeme nic dělat," řekl svému pobočníkovi. „Musíme počkat na výsledky vyšetřování.“

Na Rhodana a jeho ohlášené přistání mezitím zapomněl.

Tohle nebyla jen tak ledajaká nehoda, tady byla zničena jedna z nejdůležitějších montážních hal. Bez arkonidských reaktorů nemohly být staveny pohonné agregáty a bez nich by nebylo kosmických lodí, tedy žádná ochrana Země.

Byla to náhoda, že právě blok G padl za oběť první nehodě na území Třetí moci?

Plukovník Freyt uvažoval o tom, jakou šanci by měl sa-botér, kdyby chtěl vstoupit na území Třetí moci a uskutečnit podobný zákeřný čin.

Žádnou šanci by neměl! konstatoval.

Freyt se rozhlížel. Hledal komisaře. Chtěl vědět, co jeho lidé mezitím zjistili. Jakmile se otočil, zaslechl pípání do-zimetrů.

Jeden z mužů v červené ochranné kombinéze se k němu rozběhl: „Nejvyšší nebezpečí, pane!

Celé prostranství je zamořeno nejméně deseti rentgeny za hodinu!“

V této chvíli Freyt poopravil svůj názor na absolutně spolehlivá bezpečnostní opatření. Chtělo se mu zaklít, ale ovládl se a řekl: „Jaký radioaktivní materiál?“

Muž zavrtěl hlavou. „Zatím nevíme, pane. Ale dozvíme se to za čtvrt hodiny.“

Freyt přikývl.

„Dobrá, dejte mi hned vědět!“

Muž pozdravil, Freyt se otočil a šel pryč. Ani si nevšiml, jestli jeho pobočník jde s ním.

Teprve když seděli vedle sebe ve voze, uvědomil si jeho přítomnost.

„Co si o tom myslíte?“ zabručel.

Pobočník pokrčil rameny.

„Těžko říct, pane, dokud nevíme nic přesnějšího.“

„To je fakt," zamumlal Freyt.

Událost ho tížila. Stalo se to během jeho služby jako Rho-danova zástupce v Terranii.

Přestože věděl, že je nesmysl dělat si výčitky, cítil je.

Vysílačka služebního vozu však nahlas oznamovala další poplach.

„Zastavte!“ vykřikl Freyt.

Vůz v okamžiku stál. A Freyt poslouchal, co vychází z reproduktoru:

„Tři nedávno dohotovené lodě flotily Z před několika minutami odstartovaly bez povolení a s neznámými piloty na palubě. Lodě okamžitě nabraly nejvyšší zrychlení a překročily hranici lokální zaměřovací oblasti. Pozor! Volám plukovníka Freyta! Pozor!“ Freyt zaskřípal zuby.

„Přepněte na vysílání!“ přikázal řidiči. Řidič zapojil telekom. Na malé obrazovce se objevila zachmuřená tvář muže, který tu zprávu hlásil. „Tady Freyt!“ řekl plukovník. „Co se děje?“

Bylo vidět, že muž na druhém konci spojení vypíná všechny ostatní kanály. „Byly uneseny tři křižníky, pane!“

„Uneseny," vrčel Freyt. „Jak někdo může unést křižník?“

Odpověď přišla okamžitě. „To nevíme, pane. Není pochyb

o tom, že robotská stráž fungovala jako obvykle. A žádný z robotů si nevšiml, že by se někdo blížil ke stanovišti křižníků.“

Freyt zíral před sebe.

„Kdo řídí vyšetřování?" zeptal se po chvíli. „Major DeCasa, pane." Freyt unaveně přikývl. „Konec!"

Řidič pak dostal příkaz jet ke stanovišti křižníků. Během několika minut, které byly zapotřebí na cestu, vydal Freyt celou řadu příkazů. Obrana státu dostala rozkaz střílet na každý objekt, který by od této chvíle odstartoval. Zároveň byl vydán přísný zákaz startů lodí. A také byly posíleny robotské stráže.

Třetí moc mohla ztratit mnohem víc než jenom malé křižníky. Freytovi vyvstaly kapičky potu na čele, když si uvědomil, že by se neznámí mohli zmocnit dvou existujících křižníků třídy Terra - kulovitých lodí o průměru dvou set metrů, schopných opravdu dlouhých kosmických letů. Za-

tím však tyhle dvě lodi stály na kosmodromu a jejich varovná obrysová světla tiše blikala. Vůz zastavil před masivní postavou robota, který hlídal přístupovou cestu ke křižníkům. Freyt na něj mávl a přivolal jej k sobě. Pak se na něj zadíval. Robot zaregistroval jeho mozkové vlny a zvedl ruku k pozdravu.

Vůz směl pokračovat.

Po dalších padesáti metrech se zastavil u skupinky diskutujících mužů. Freyt vystoupil. Major DeCasa se mu ohlásil. Jeho tvář zřetelně prozrazovala, co díky zmizelým křižníkům cítí: údiv, překvapení a taky trochu strach.

„Jak se to stalo?" zeptal se Freyt.

„Nikdo z nás nebyl očitým svědkem, pane," odpovídal ochotně DeCasa. „Co víme, víme jenom od robotů, ovšem je toho dost málo."

Roboti pochodovali dál po svých obchůzkových trasách, jako by se nic nestalo. Svou bystrozrakou optikou a zabudovanými zaměřovači by zachytili i myš, která by se snažila proklouznout ke křižníkům.

„Jakým kurzem ty lodě odstartovaly?" zeptal se Freyt. „Jihovýchod, pane."

Freyt na majora pozorně pohlédl. „Dá se z toho na něco soudit?"

DeCasa se usmál. „Snad jen tolik, že pachatele nemůžeme hledat směrem na jihovýchod."

Freyt přikývl. „To máte asi pravdu."

Společně s DeCasou pak pochodovali kolem stanoviště křižníků. Nezůstaly tam žádné stopy, kromě tří skelnatých ploch, které zanechaly pohony raket. Žádné otisky nohou, žádné stopy po nějakém vozidle, nic!

Freyt si povzdechl a vrátil se ke svému pobočníkovi.

„Nemáme vůbec nic," řekl tiše. „Nevíme ani to, jestli šlo o lidi, nebo mimozemšťany."

Ve stejnou chvíli vystrčil řidič hlavu z okénka vozu. „Plukovník Freyt má telefon!"

Freyt si vzal z okénka sluchátko telekomu. Na obrazovce spatřil muže z antiradjoaktivního oddílu.

„Našli jsme zdroj záření a změřili jsme jej, pane," hlásil klidně. „Obě místa s nejvyšší teplotou byla také místy intenzivního záření. V centru to dělalo pět set rentgenů v hodině..."

„Jaké látky?"

„Magnézium 27 a zirkonium 87, pane."

Freyt z toho měl zamotanou hlavu. „Co z toho lze vyvodit?" zeptal se.

Muž v kombinéze se zamračil. „Vůbec nic, pane. Neznáme žádnou atomovou reakci, která by tyhle izotopy produkovala."

Perry Rhodan přistál rovnou do toho chaosu.

Věděl, že se něco stalo, když nenašel plukovníka Freyta na místě přistání. Vyjel z paluby své lodi ve víceúčelovém voze a spolu s Bullym si to namířil k zářící kupoli ochranného štítu.

Bull vzrušené hleděl okny ven. „Co se to tady děje?"

Rhodan neodpovídal. Automatická zábrana energetického štítu prozkoumala jeho mozkové vlny a na okamžik v místě doteku otevřela štít. Jakmile Rhodan projel, štít se zase uzavřel.

Jeli dál.

Před vysokou správní budovou zastavili a vystoupili. O pár minut později už stáli ve Freytově kanceláři.

Freyt se nijak nesnažil omlouvat, že je nečekal na kosmodromu. Krátce a zarputile podal zprávu.

„To je vážné," řekl Rhodan, když ho pozorně vyslechl.

„Přesto byste si neměl nic vyčítat, Freyte. Máme co dělat s někým, kdo momentálně zná o nějaký ten trik víc než my."

„Jsem rád, že tak uvažujete," řekl Freyt. „Přesto..."

Rhodan mávl rukou.

„Žádné přesto, Freyte! Brzy zjistíme, co se tu stalo."

Freyt si odkašlal. „Máte na mysli... mimozemské protivníky, pane?"

Rhodan na něj překvapeně pohlédl. „Mimozemské? Ne. Jejich přiblížení by nám jistě neuniklo."

Freyt o tom přemýšlel ještě před Rhodanovým příletem. Pokud se tenhle protivník uměl nepozorovaně přiblížit ke křižníkům, určitě by se uměl stejně nepozorovaně přiblížit i k Zemi. Ale mlčel. Bylo každopádně lepší, když se o tyto problémy staral Rhodan.

Rhodan si dal přinést všechny výsledky vyšetřování a uložil je do počítače. Ten mu pak odpověděl svým způsobem: pro explozi v bloku G našel dva tisíce pět set nejruznějších variant vysvětlení a pro zmizení křižníků tři tisíce osm set možností.

Rhodan si dal z celkového počtu možností vybrat jen ty s největším procentem pravděpodobnosti a získal jich tak celkem sto.

Těchto sto vysvětlení uložil znovu do počítače. Při posledním vyhodnocení mu pomáhal Arkonidan Crest, vysoký, bělovlasý mimozemšťan, vědec, který pochopil, že by se lidé jednou mohli stát vládci vesmíru, a jenž proto stál Rhoda-novi po boku. Vzrušující události uplynulé noci ho zajímaly stejně jako Rhodana: „Přikláníte se k některé z možností?"

Rhodan se trochu smutně pousmál. „Nevím. Dokud počítač vyhodnocuje, raději pomlčím."

10

Crest mávl rukou. „Hlavně mi netvrd'te, že ještě nemáte svou vlastní představu o tom, kdo vyhodil do vzduchu blok G a ukradl křižníky."

Rhodan se chvíli choval, jako by nic neslyšel. Pak ale zvedl hlavu a podíval se na Cresta: „Ale ano, jeden nápad bych měl."

Vyhodnocení logistiky jeho nápad potvrdilo.

Z důvodů, které každému došly, jakmile dostal do ruky výsledky z počítače, je Rhodan sdělil jenom nejbližším spolupracovníkům: kromě Reginalda Bulla, plukovníka Frey-ta a majorů Deringhousea a Nyssena se krátké porady zúčastnili ještě Arkonidané Crest a Thora.

Crest se tvářil vážně. Thora byla jako vždy půvabná a ani delší pobyt ve venušské džungli jí neubral na kráse.

Rhodan před sebe položil hromádku fólií a vážně pohlédl na své lidi.

„O výsledku počítačové analýzy nelze pochybovat, přestože zprvu vycházela z několika tisíců variant.

Neštěstí v bloku G, kterému padlo za oběť deset lidí, a únos tří nově postavených křižníků není činem mimozemšťanů. K Zemi se podle našich zkušeností nemůže nikdo nepozorovaně přiblížit. To však nevylučuje možnost, že by ve hře mohla mít prsty nějaká vyšší mimozemská inteligence. Ovšem taková možnost získala jen velmi nízké procento pravděpodobnosti.

Co se nám tady přihodilo, je dílem pozemšťana. Máme protivníka, o kterém lze podle jeho prvních dvou útoků soudit, že přišel na stejný nápad jako my."

Nejdříve ho nechápali - kromě Cresta, který už znal výsledky.

Ale pak najednou pochopili a hned jim bylo jasné, proč

k této poradě nebyl přizván žádný z mutantů, přestože právě díky jim Třetí moc zaznamenala mnohé ze svých největších úspěchů.

Téměř pět let předtím, než Rhodan svolal tuhle poradu, se v malém americkém městečku Gardiner, ležícím na hranici mezi Wyomingem a Montanou, stala následující událost: Muž, kterého se především týkala, nebyl rodilý Gardine-řan. Ve městě žil teprve pár dní. I když na první pohled nevypadal sympaticky, přece budil dojem movitého muže. V Gardineru stály dva hotely a on si vybral ten dražší.

Zdejší lidé byli zvědaví. Gardiner nebyl městem, kam by se sjížděli turisté, přestože ležel nedaleko Yellowstoneho parku. Cizinci se tu objevovali zřídkakdy, a proto se tu o tohoto muže hned zajímali.

Vyšlo najevo, že se jmenuje Monterny a je přírodovědec. Monterny nebyl nijak vysoký, zato by se dalo říct, že trpěl nadváhou. Jeho hluboké, bystré oči byly dominantou kulaté, holé lebky. Vypadal vskutku jako vědec.

Tohle všechno zdejší občané věděli, ale jedno jim stále unikalo: co vlastně v jejich městě pohledával?

Celý den nedělal nic jiného, než chodil na procházky. Gardiner měl jenom jednu hlavní ulici a kolem té stály všechny domky dvou stovek místních obyvatel. Vedlejší ulice tu prakticky neexistovaly. K procházkám to tu rozhodně nebylo jako stvořené. Proto se vynořila domněnka, že tu Monterny na někoho čeká.

Monternymu zvědavá pozornost místních neunikla. Ovšem to, co tady hledal, se se zvědavostí moc nesneslo. Proto už byl dost nervózní, když tehdy před pěti lety konečně našel, co hledal. Právě se opět procházel, když si všiml mladíka, který za-

12

stavil svůj už poněkud ojetý sport'ák před drugstorem a vystoupil, aby si něco koupil.

Monterny stál na protější straně ulice a se zvednutou hlavou chlapce pozoroval. Ten si ho však nevšímal a vešel do obchodu. Monterny přešel ulici a před výkladní skříní se zastavil.

Když mladík vyšel ven, Monterny ho oslovil.

„Helou, mladý muži! Udělal byste pro mě něco?“

Chlapec se zarazil.

Trochu rozpačitě odpověděl: „Oč by šlo?“

Monterny předvedl přátelské gesto: „Nerad bych o tom mluvil na ulici. Bydlím ve Wolfrey's Pláce. Vadilo by vám moc, kdybyste mne tam doprovodil?“

Mladík už měl na jazyku odmítavou odpověď, ale Monterny mu vpadl do řeči: „Věřte, že vám to nebude na škodu.“

Nasedli do auta a odjeli do Monternyho hotelu.

Když se za nimi dveře apartmá zavřely, Monterny ukázal na křeslo a řekl: „Posad'te se!“

Ovšem teď už to neznělo tak přívětivě jako před chvílí.

Mladík si sedl. Monterny se uvelebil naproti němu. Mlčky na chlapce zíral. Mladík jeho pohled chvíli vydržel, a pak se zašklebil, až měl ve tváři odpornou grimasu. Nakonec uhnul pohledem a prohlížel si zařízení pokoje, aby nemusel hledět na Monternyho.

Když už mu to bylo hloupé, Monterny se zeptal: „Už jste mě někdy viděl?“

Chlapec překvapeně odpověděl: „Ne. Byl jsem dva týdny u přátel v...“

„Idaho Falls!“ přerušil ho Monterny. „Je to tak?“

Chlapec nebyl příliš překvapen.

„Přesně tak. Jak to víte? Zeptal jste se mých rodičů?“

Monterny zavrtěl hlavou. „Ne. Tvé rodiče jsem nikdy neviděl. Jmenuješ se Freddy McMurray a tví přátelé ti říkají

Tygr, protože nejradši nosíš bundy s tygřími vzory. V Idaho Fallsu máš přátele, protože jsi tam donedávna bydlel. Tvůj otec je reaktorový technik, ale po jisté nehodě musel předčasně do důchodu. Ty sám ses narodil rok po té nehodě.

Před několika dny jsi v Idaho Fallsu poznal dvě dívky: Sue a Dorothy. Ani pořádně nevíš, která z nich se ti líbí víc. Je to všechno pravda?"

McMurray nadskočil. „Jak... jak to všechno víte?" Monterny mávl rukou. „Vím toho o tobě o hodně víc. Vím o tobě všechno, stejně jako ty sám. Především vím, že máš zvláštní talent a žeš o tom ještě s nikým nemluvil, přestože je to takřka ojedinělý talent."

Freddy zbledl a ponořil se zpátky do křesla. Oči se mu nebezpečně třpytily. „Co to má znamenat?"

Monterny pokračoval: „Stačí ti, abys zavřel oči a jsi v Idaho Fallsu, že? Říká se tomu teleportace a ty jsi vynikající teleporter. Jakou největší vzdálenost jsi zatím dokázal překonat?"

„Dvě stě...", odpověděl Freddy napůl, ale pak zase rychle zmlkl.

„Mil," přikývl spokojeně Monterny. „To je pro začátek dobré, ale bude to ještě lepší."

Vstal, přecházel po místnosti a pokračoval: „Sníš o tom, že se jednoho dne staneš slavným mužem. Já ti k tomu chci dopomoci. Dostaneš šanci. Budeš pro mě pracovat. Zpočátku dostaneš tisíc dolarů měsíčně a peníze na náklady v jakékoliv výši. Rozumíš mi?" Obrátil se a zahleděl se na Freddyho. „Je to tak," souhlasil mladík. „Už několik let sním o tom, že se jednou stanu velkým mužem. Ale chtěl jsem toho docílit férově. To, co mi nabízíte, asi nebude moc čistá věc, jinak byste přišel k nám domů a promluvil si s mými rodiči.

Nepotřebuju vašich tisíc dolarů, nepotřebuju vaše diety, pane, hlavně proto, že se mi nelíbíte!"

14

Otočil se a pochodoval ze dveří.

Monterny ho nezdržoval. Jenom si nenávistně měřil dveře, které se za chlapcem zabouchly. Pak zavřel oči a na něco se soustředil.

Freddy mezitím rychle opustil hotel, skočil do auta a chtěl jet domů.

V té chvíli mu však na mozek usedla cizí síla. Všechny vlastní myšlenky byly náhle pryč a Freddy měl jenom jediné přání: Vrátit se za cizincem!

Zacouval zpátky k hotelu, vystoupil z vozu a kráčel kolem překvapeného pana Wolfreyho po schodišti nahoru.

Monternyho dveře byly dokořán. Freddy vstoupil bez zaklepání. Monterny se na něj usmál: „Hodnej kluk!" řekl.

Chvíli Freddyho pozorně studoval. Chlapec měl strnulý, skelný zrak.

„Teď se vrátíš k rodičům," přikázal Monterny, „a řekneš jim, že jsem tě vzal do hotelu, protože jsem si tě s někým spletl. Následujících dvacet dní budeš žít stejně jako dosud. Ale nepodnikneš žádný teleportační skok a jako dosud o své mimořádné schopnosti s nikým nepromluvíš.

Za dvacet dní však uskutečníš teleportaci do Salt Lake City. Odpoledne přesně v pět hodin. Znáš velký mormon-ský chrám?"

Freddy přikývl.

„Dobrá. Já budu stát před hlavním portálem a budu tě čekat. A nezapomínej: můžeš se stát slavným mužem, ale já budu vždycky nad tebou!"

Dvacátého dne, jak bylo dohodnuto, zmizel Freddy McMurray z Gardineru a už ho nikdo neviděl. Nikdo ze zdejších si nedával jeho zmizení dohromady s cizincem, který město opustil před dvaceti dny.

15

Policie Freddyho hledala, ale nenašla. Když pak konečně pátrání vzdala, Freddyho otec zemřel - steskem, jak tvrdili lidé.

Clifford Monterny však kolem sebe nadále shromažďoval lidi se zvláštními vlohami.

Vyhledával je všude, kde během uplynulých třiceti roků došlo k silnému radioaktivnímu ozáření, protože jistá dávka radioaktivity dokáže pozitivně změnit či probudit nebývalé lidské vlohy a schopnosti.

Nedělal nic jiného než Perry Rhodan před lety: dával dohromady jednotku mutantů. Jediným,

ale zato zásadním rozdílem mezi ním a Rhodanem byl fakt, že se Monterny nikoho neptal, zda s ním chce spolupracovat nebo ne. Použil svou hypnotickou sílu a mutanty k sobě připoutával. Protože i Monterny byl mutant - telepat, hypnotizér a su-gestik nebývalé síly. V tomto ohledu představoval absolutní špičku. Důkazem byl fakt, že měl své lidi stále pod kontrolou, ať se od něj pohybovali jakkoli daleko.

Jeho lidé mu říkali Overhead. Většina z nich ho ani neznala. Dobře věděl, jak nebezpečnou hru hraje, a bylo mu jasné, že sebemenší chybička může znamenat jeho pád.

Freddy McMurray se stal jeho první obětí. O pět let později už měl Monterny tolik schopných mutantů, že se rozhodl poprvé udeřit.

Měl to být úder proti muži, kterého Monterny nenáviděl už jen proto, že byl úspěšný.

Uder proti Perrymu Rhodanovi.

Perry Rhodan měl za sebou řadu dní tvrdé práce.

Společně s Crestem sesbírali veškerý materiál, který by je mohl upozornit na neznámého protivníka, a předávali jej k vyhodnocení počítači.

Výsledek však byl hubený.

16

Počítač tvrdil, že za útokem stojí nějaká hospodářská síla, která se pokouší podkopat Třetí moc, a donutit ji tak k pádu. Jako cíl této hospodářské síly udával vládu nad Zemí.

Během uplynulých dní se situace stala vážnou. Celá řada vědců, kteří v Terranii navštěvovali Kosmickou akademii, přes noc zmizela. Kdosi ukradl sérii drobných pohonných jednotek a unikl s nimi.

Neznámý se snažil. Jediný, kdo by se mu mohl postavit, byli mutanti Třetí moci, protože patrně i on pracoval s mutanty. Ovšem ani mutanti nemohli mít úspěch všude. Bylo zapotřebí je správně umístit. To však nedokázal Perry ani počítač.

Rhodan se proto spojil s nejmocnějším mužem tajných služeb: S Allanem D. Mercantem, mužem, který prokázal Třetí moci v prvních dnech její existence neocenitelné služ-by.

Mercant zapojil všechny síly do pátrání po podivných jevech a brzy Rhodanovi oznámil, že jistá kalifornská továrna začala vyrábět zemědělské stroje řízené roboty.

Perry Rhodan toto upozornění považoval za natolik důležité, že se mu věnoval osobně.

Několik hodin po obdržení zprávy už cestoval do USA.

Neudělal tu chybu, že by zamířil rovnou do továrny, ale ubytoval se v hotelu a počkal na Mercantovy agenty.

Město se jmenovalo Sacramento. Mercant tam poslal dva ze svých nejschopnějších mužů: kapitána Farinu a poručíka Richmana.

S Farinou se Rhodan setkal v kavárně. Richman mezitím procházel město a pozorně sledoval okolí.

Farina byl malý, obtloustlý mužík, na kterém byl dobře vidět jeho italský původ. Rhodana pozdravil zdvořile, avšak bez přehnaného respektu.

„Výborná práce, pane," řekl Farina. „Absolutně nikdo netuší, že jste v Sacramento."

17

Rhodan se pousmál. Skutečně nenechal nic na náhodě. Neměl sice paruku a umělé vousy, ale šikovní maskéři jeho tvář upravili tak, že byl k nepoznání. Farina ho poznal podle domluveného znamení: malé jizvy na levém spánku.

„Co je nového?" zeptal se Rhodan.

„Nic," odpověděl Farina. „Raleigh se tváří jako nejsolidnější obchodník všech dob..."

„Raleigh?"

„Ano, šéf Farming Tools and Machines. Své automatické pluhy prodává zcela otevřeně a poměrně levně. Pár dní poté, co s tím začal, se mu obvyklý obrat ztrojnásobil. Zákazníci si ho nemohou vynachválit."

„Vy jste se na tu věc podíval zevnitř?"

Farina přikývl. „Jistěže. Ale nic jsme nenašli. Vůbec netušíme, kde schovává konstrukční

plány. Pokud je vůbec má u sebe... Richman zjistil, že dva dny před zahájením prodeje dostal velkou vlakovou zásilku ze Salt Lake City."

„Sledovali jste tuhle stopu?"

Farina zavrtěl hlavou. „Ještě nebyl čas."

Rhodan přemýšlel. Od samého začátku byla souvislost mezi krádežemi v Terranii a automatickými pluhy poněkud přitažená za vlasy, nicméně fakt, že obyčejná továrna na pluhy zničehonic přijde s něčím natolik převratným, záhadný přece jen byl.

„Znáte Raleigha osobně?" zeptal se Rhodan.

„Ne, ale několikrát jsem ho viděl zblízka. První dojem: příjemný člověk."

„A druhý dojem?"

Farina se zamračil.^

„Už ne tak dobrý. Člověk jako úhoř. Přátelský, ale zákeřný."

Rhodan měl svůj plán hotov.

„Ještě dnes odpoledne ho navštívíte a představíte se mu jako kupec, který má zájem o jeho zboží," navrhoval Fari-

18

noví. „Však už si něco vymyslíme, jak se mu dostat na kobytku.

Druhou část úkolu převezmu já, jen co toho budeme vědět víc."

„Souhlasím," odpověděl Farina. „A co bude s Richma-nem?"

„Ten ať mezitím najde toho dodavatele ze Salt Lake City."

Zhruba ve stejnou dobu se v New Yorku jistému přihrblé-mu a chudě vyhlížejícímu muži přihodilo následující:

Právě obědval v bufetu. Měl steak s bramborami a zeleninou a posadil se k úplně volnému stolu. Asi o pět minut později, poté kdy zjistil, že mu steak nechutná, si k němu přisedl druhý muž - vysoký, silný a dobře vypadající mladík.

„Měl jste za rohem smůlu?" zeptal se po chvíli.

Výraz „za rohem" v těchto končinách znamenal finanční centrum Wall Street. Mladík seděl a pozorně studoval svůj protějšek. „Co je vám do toho?"

Ale hrbáče nešlo setrást: „Něco takového poznám na první pohled. Možná bych vám mohl pomoci."

„Vy?"

„Ano, já."

Přihrblý muž nepřeháněl, l přes zanedbaný zevnějšek šlo o Homera G. Adamse - šéfa General Cosmic Company, tedy největšího průmyslového komplexu na světě a zároveň zpl-nomocněného ministra hospodářství a financí Třetí moci.

„Znám pár triků," pokračoval Adams a pohrával si přitom s krabičkou zápalek, „pomocí kterých se i horkokrevný ze-lenáč dostane k penězům. Takže umím pomoci i lidem v ne-snázích."

Mladík se s nechutí dloubal v talíři. Nakonec se zeptal: „Znáte Allied Airlines?"

19

Adams prudce zvedl hlavu: „Proboha, snad jste nekoupil jejich akcie?"

Mladík přikývl. „Před čtyřmi dny."

„Kolik jste ztratil?"

„Všechno!" zavrčel mladík.

„Kolik to je?"

„Něco přes třicet tisíc dolarů."

Adams přikyvoval. „To je pro mladého muže jako vy pěkný balík peněz. Mimochodem, jak se vlastně jmenujete?"

„Já? Elmer Bradley, povoláním technický kreslíc. Peníze jsem zdědil."

Podíval se na Adamse a čekal, že se mu také představí.

„Já jsem Adams," řekl jeho protějšek prostě.

Adamsů bylo ve Spojených státech více než milión. Nedalo se čekat, že by si právě jeho někdo dával dohromady s General Cosmic.

„A jaké tipy mi můžete dát?" zeptal se Bradley.

„Žádné," odpověděl Adams. „Jen jsem ochoten vám půjčit tolik peněz, kolik jste právě ztratil, abyste se pokusil ještě jednou."

Bradleye tato nabídka kupodivu nijak nenadchla. Asi mě má za blázna, pomyslel si pobavené Adams.

Bradley se zeptal: „Teď hned?"

Adams zavrtěl hlavou. „Jestli máte čas, pojd'te se mnou do mé kanceláře. Tam ty peníze dostanete a zároveň se společně podíváme na burzovní zprávy, abyste věděl, co koupit."

Vytáhl z kapsy diář, vytrhl z něj list a napsal na něj pár řádků. Pak papírek předal Bradleyovi.

„General Cosmic?" zeptal se překvapené Bradley. „Nejste nakonec...?"

Adams s úsměvem mávl rukou.

„Kdepak. Máme tam celkem deset Adamsů, a žádný z nich není šéfův příbuzný. Tak půjdete?"

Bradley se zašklebil. „Na to se můžete spolehnout!"

20

Farina se tvářil nevraživě.

„Nic," řekl a mávl rukou. „Nemají žádné automatické pluhy, které by překonaly třicetistupňové stoupání. Málem se mi vysmáli."

Rhodan se také zasmál. „To byl jen takový nápad. Mluvil jste s Raleighem?"

Farina přitakal.

„Asi dvacet minut."

„A?"

Farina pokrčil rameny.

„Řekl bych, že váš nápad nemusí v každém případě zapůsobit."

Rhodan si s tím nelámал hlavu. „Pro všechny případy máme ještě i jiné prostředky," odpověděl.

A Farina dodal: „Asi je budete potřebovat."

V sedm hodin večer Perry Rhodan zavolal do Farming Tools and Machines.

Raleigh tím vyrušením nebyl příliš nadšen.

„Umím si představit," řekl Rhodan, „že vás můj telefonát nepotěšil, ale přesto s vámi musím mluvit."

„To by mohl říct každý!" protestoval Raleigh. „Kdo vlastně jste?"

„Člověk, který vám může nadělat spoustu těžkostí, když se s ním neshodnete."

Rhodan se divil, že Raleigh už dávno nezavěsil. Že by špatné svědomí?

„Mně nikdo nemůže dělat potíže!" tvrdil Raleigh.

„Nejdříve byste si mě měl poslechnout!" odporoval Rhodan.

Zdálo se, že Raleigh přemýšlí. „No dobrá," zavrčel po chvíli, „tak dobrá. Přijďte za mnou."

„Kam?"

21

„2035 Parkway Drive - do mého bytu."

Rhodan se na tento podnik pečlivě připravil. Nepočítal s tím, že by ho Raleigh poznal. Navíc byl vybaven malým paprskometem a psychozářičem, i když doufal, že právě psy-chozářič nebude muset použít. Raleigh jistě nebyl nic víc, než relativně nedůležitý článek v řetězu spiklenců proti Třetí moci. Kvůli dalšímu pátrání bylo důležité nevzbudit příliš silné podezření.

Nasedl tedy do pronajatého vozu a rozjel se k Parkway Drive. Raleigh obýval velkou, staromódní a bezesporu drahou vilu. Stála tak daleko od ulice, že k ní vedla cesta parkem. Když Rhodan dorazil, bylo osm hodin čtyřicet. Noc byla temná, a proto nikde nespátl

Farinu, který se měl pohybovat v blízkosti.

Stiskl tlačítko zvonku a čekal.

Podle Farinova popisu mu otevřel Raleigh osobně.

„Jsem Wilder," řekl Rhodan. „Je od vás milé, že jste mě přijal."

Natáhl k Raleighovi ruku, ale ten ji s ledovou tváří přehlédl. Pak Rhodana odvedl do své pracovny a mlčky mu ukázal na křeslo. Rhodan usedl.

„Nuže?" zeptal se Raleigh.

Rhodan se pohodlně opřel a přehodil nohu přes nohu. „Ukradl jste mi můj vynález," řekl jako mimochodem, bez jakékoliv dramatickosti.

Raleigh se posadil za psací stůl. Nyní vyskočil a sklonil se nad desku stolu. Vypadalo to, že má strach.

„Váš vynález... Řekněte to ještě jednou!"

Rhodan pokýval hlavou. „Řekl jsem, že jste mi ukradl můj vynález."

Raleigh padl zpátky do křesla.

„Jaký vynález?" chtěl vědět.

Velmi rychle se zase uklidnil. Na Rhodanovo gusto až příliš rychle.

22

„Vy to víte stejně dobře jako já," odpověděl Rhodan. „Už pár let vyrábíte malé zemědělské stroje - věci, které byly vynalezeny už před desítkami let. Teprve poslední dny jste poprvé v dějinách podniku přišel s úplnou novinkou - a právě tu jste mi ukradl!"

„Můžete to dokázat?"

„Jistě. Chcete, abych to udělal? Před soudem?"

Raleigh vážně přitakal. „Dokonce na tom trvám," odpověděl pevným hlasem.

Rhodanovi došlo, že to s tímhle blufem nevyhraje. Raleigh přesně věděl, odkud jsou důležité součástky jeho robotů, a proto si byl jistý.

„Budete toho litovat," poznamenal Rhodan.

Raleigh vstal.

„Já ne," řekl strnule, „ale vy!"

Rhodan také vstal. Nenápadným pohybem vzal do ruky tyčinku psychozářiče a namířil na Raleigha. Ten ho však viděl a pohrdavě se zašklebil.

„Vy mi teď řeknete, kdo za vámi stojí," požadoval Rhodan a stiskl spoušť psychozářiče.

Ale Raleigh se pořád jen šklebil.

Rhodan cítil, že věc neprobíhá podle předpokladů. Jak to, že ten psychozářič nepůsobí?

„To jsem si mohl myslet," konstatoval cynicky Raleigh. „Co to máte za věcičku?

Hypnotizátor?"

Mečivě se zachechtal.

„Tentokrát jste narazil na nesprávného muže. Vy... vy... rhodanský vylepšovači světa!"

Rhodanovi se při těchto slovech zatmělo před očima. Tenhle výraz by byl sám o sobě k smíchu, ale právě mu do smíchu nijak nebylo.

Raleighova pracovna měla dvoje dveře. Otevíraly se zároveň. Muži, kteří vstoupili, byli vyzbrojeni samopaly a nikterak nezakrývali své úmysly.

23

„Zatkněte ho!" rozkázal syčivě Raleigh.

Rhodan se však nevzdával. Věděl, že nemá čas na to, aby sáhl po paprskometu, nicméně se mu nezdálo pravděpodobné, že by i stráže byly vůči psychozářiči imunní.

Pootočil se, aktivoval přístroj a křikl: „Nechtě mě na pokoji! Odložte zbraně!"

Muži však nic takového neudělali. Rhodana to na zlomek vteřiny zaskočilo, pak si ale uvědomil, že se nedá nic dělat a že musí aspoň získat nějaký čas, aby mohl zakročit kapitán Farina.

„Stát!" sykl proti ozbrojencům.

Pozvedl ruku s paprskometem. Muži se zarazili a Rhodan spatřil svou šanci. Musel mluvit! „Vy si teď myslíte," posmíval se, „že postačí, když stisknete spoušť, a bude se mnou konec, že? Nezapomínejte ale, že než zemřu, pár si vás vezmu na cestu s sebou."

Byly to bláznivé, dětinské řeči, ale přinesly kýžený čas a znejistěly strážce. Jeden z mužů na Raleigha pohlédl.

Raleigh nevěděl, na čem je.

„Blufuje," zabručel. „Ta věcička je hypnozbraň, nemůže s ní střílet."

Ale úplně jist si tím nebyl, to na něm bylo vidět. Jeho muži strnuli a zírali na Rhodana.

„Takže?" zavrčel Rhodan. „Chcete si to vyzkoušet? Bude to rychlá a bezbolestná smrt, to vám slibuju!"

Jeden z mužů pohodil hlavou a vykřikl: „Ale co! Blufuje!" A Rhodan se pak jen bezmocně díval, jak ten muž zmáčkne spoušť.

„Výtečný tip, pane Adamsi!" jásal Bradley. „Hanson a syn od včerejška stoupili o dvanáct bodů!"

24

Adams se jen pousmál a řekl: „Trpělivost! Budou stoupat dál. Aspoň o třicet bodů, jak to odhaduji."

Bradley se posadil před delší stranu psacího stolu. Během uplynulých čtyř dnů byl aspoň dvakrát denně u Adamse, jenž ho přijal v maličké místnosti, aby Bradley nepojal podezření, kdo ve skutečnosti je.

Už několikrát se sám sebe ptal, proč se Bradleyovi tolik věnuje, ale nenašel odpověď. Mladík se mu prostě líbil.

Líbil se mu natolik, že mu hned první den půjčil třicet tisíc dolarů. A za několik dní na nich Bradley vydělal deset tisíc.

„Mám pro vás něco!" řekl náhle Bradley a udělal přitom obličej, jako by nakoupil vánoční dárky.

Potom povytáhl z tašky něco, co vypadalo jako složené noviny, ale když to Adams vzal do ruky, poznal soukromý burzovní prospekt. Prostudoval si jej a pak zakroutil hlavou. „To svět neviděl!" vyhrkl. „Ten člověk musí být blázen!"

Bradley se zatvářil rozpačitě.

„Já myslel, že vás to bude zajímat," řekl. „Ale upřímně řečeno tomu moc nerozumím. Chcete mi to vysvětlit?"

Adams přikývl a začal:

„Někdo -jakýsi Peruánec - udává, že našel velmi bohatou zlatou žílu. Odhaduje to na těžbu více než deseti tisíc tun. Získal pozemky a chce tam začít těžit. Míni začít tím, že založí těžařskou akciovou společnost.

Peruánské finanční zákony jsou poněkud ledabylé. Takže svůj nápad sepsal. Tvrdí, že jeho majetek, to znamená ony údajné bohaté pozemky, představuje třicet procent akcií budoucí společnosti, a že svým společníkům přenechává sedmdesát procent akcií."

Adamsovi se rozzářily oči. Nestaral se, zda Bradley jeho vysvětlení porozuměl, a vyskočil ke dveřím. Bradley na něj pak čekal déle než hodinu. Teprve potom uvěřil, že ho ten den už asi neuvidí a opustil budovu.

25

Adams mezitím vyvíjel přímo vulkanickou činnost. Vydával ze své kanceláře potřebné příkazy k tomu, aby mohl skoupit zbývajících sedmdesát procent vznikající akciové společnosti v Peru. Suma činila jeden a půl miliardy dolarů. Adams odhadoval, že by měl na té zlaté žíle vydělat zhruba šest miliard.

Půl hodiny poté, co si přečetl prospekt, vedl rozhovor se señorem Ramirézem v Callau, máji - lem budoucích dolů. Ramiréz byl nadšen, že tak brzy na sei partnera, a sliboval, že ještě ten den odešle geologické podklady.

Následující noc nemohl jindy chladnokrevný Homer G. Adams samým vzrušením usnout. „Stát!“ zvolal Raleigh. „Nestřílet! Potřebujeme ho živého!“

Rhodan marně čekal na okamžik, kdy by mohl nepozorovaně sáhnout po paprskometu. Přesto však Raleighův zákrok přinesl záchranu.

Proběhlo to zcela nedramaticky. Za jedněmi ze dveří, které nechali Raleighovi lidé dokořán, se zjevil kapitán Farina a v rukou třímal samopal nejnovějšího typu.

Rhodan ho spatřil první. O vteřinu později ho uviděli i oba muži, kteří stáli stranou.

„Ani hnout!“ oznámil klidně Farina. „Myslím, že jste sem přišli, abyste získali zajatce. To se teď změnilo. Jakýkoliv pohyb vás bude stát život!“

Jeho slova zapůsobila. Pak ostře přikázal: „Zahod'te zbraně!“

Muži váhavě uposlechli a jejich pistole a samopaly s třeskem popadaly na podlahu.

Rhodan schoval psychozářič a vzal do ruky impulzní paprskomet. Trochu posměšně řekl: „Tohle je ta věc, o které jsem vám vyprávěl!“

26

Farina všechny spoutal a pak je naložil do Rhodanova auta. Sám jel ve svém voze za Rhodanem.

Kolem půlnoci přijeli do odlehlých končin u jezera Tahoe. Tam na ně čekal dopravní letoun Třetí moci. Rhodan předal zajatce a napsal Bullymu zprávu s požadavkem, aby mu posléze sdělil výsledky výslechnů.

Patnáct minut po půlnoci se stroj odlepil od pobřeží a zmizel na nočním nebi.

Příští ráno měl Rhodan k dispozici požadované výsledky výslechnů.

Raleigh si na nic nevzpomínal. Nevěděl nic o pluzích a automatických strojích, které prodával, nevěděl nic o muži, kterého měli jeho gardisté zatknout. A požadoval bezpodmínečné propuštění.

Crest, který vedl výslech, pochopil, že se tento muž dlouhou dobu nacházel pod silným hypnotickým vlivem a že onen vliv pominul ve chvíli, kdy Raleigh prohrál.

Arkonidanovi bylo jasné, že ten, kdo Raleigha řídil, musí být telepat netušených schopností. Zároveň byl přesvědčen, že Raleigh má všechny vědomosti o uplynulých věcech kdesi v paměti, ale že jsou hypnoticky zablokovány. Byl přesvědčen, že by je z něj mohli dostat, ale že to představuje práci mnoha dní, pokud ne týdnů.

Rhodan pochopil, že první bitvu přežil, ale nevyhrál. Ještě tu noc prohledali s Farinou sklady Farming Tools and Machines, ale nenašli nic, co by upozorňovalo na sílu v pozadí celé akce. Naopak. Rhodan byl téměř přesvědčen, že celá záležitost s pluhy byla jen zinscenována, aby kdosi získal někoho vlivného z Třetí moci pod svou kontrolu. Raleigh byl pou-

27

ze mužem, který spustil nastraženou past. Tu past, ze které Rhodan na poslední chvíli unikl. Ale neznámý byl nyní varován.

Den po velkém nákupu se Elmer Bradley znovu objevil a vyplatil Adamsovi zapůjčené peníze. Hanson a synové na burze mocně poskočili a Bradley si k těm vypůjčeným třiceti ještě patnáct tisíc dolarů vydělal.

Bradley zaplatil v akciích. Adams se ho snažil přemluvit, aby si nechal i ty půjčené akcie.

„Pomohl jste mi k velkému obchodu,“ vysvětloval. „Rád bych se vám nějak odvděčil.“

Ale Bradley to odmítl. Přiznal, že s vydělanými penězi miní ze všeho nejdřív odjet na zaslouženou dovolenou. Rozloučil se a od té chvíle ho už Adams nikdy nespatřil.

Poručík Richman posílal během následujících tří dnů pravidelná hlášení. Nebyly to však zprávy nikterak povzbudivé:

„Zatím nic nového! Nadále sleduji stopu!“

Čtvrtý den žádné hlášení nepřišlo. Rhodan se o Richmana začal obávat, Farina však odmlku pokládal za dobré znamení.

„U Richmana to znamená, že na něco narazil!“ tvrdil.

Proto se o něj dál nestarali.

Ale večer v televizi slyšeli, že policie ze Salt Lake City našla poblíž nádraží Union Pacific mrtvé tělo. Snímek nenechal nikoho na pochybách, že šlo o Richmana.

28

Ještě tentýž večer letěli Farina s Rhodanem do Salt Lake City. Farina celou dobu mlčel.

Ve městě se spojili s policií. Kapitán Farina se legitimoval, ale Rhodan se nadále vydával za pana Wildera, jehož zájem o mrtvého Richmana zůstal policii utajen.

Informací, kterých se jim dostalo, bylo zoufale málo. Mrtvolu našli dva policisté na obchůzce.

V tu dobu byl Richman podle údajů policie už tři hodiny mrtev. Vypadalo to, že zemřel na stejném místě, kde byl nalezen.

Farina s Rhodanem strávili noc v hotelu, a když se ráno probudili, svět pro ně měl další senzaci. Senzaci, která se Fariny takřka netýkala, nicméně Rhodan se kvůli ní okamžitě rozletěl do New Yorku.

General Cosmic Company přes noc ztratila půldruhé miliardy dolarů!

Ve skutečnosti byla zmíněná ztráta ještě větší.

General Cosmic byla koncernem, sestávajícím ze zdánlivě nesouvisejících, nezávislých podniků. Když přišla zpráva o ztrátě, klesly akcie mnoha z nich...

Rhodan potřeboval celou hodinu na to, aby nešťastného Homera G. Adamse uklidnil:

„General Cosmic disponuje kapitálem více než dvou set miliard dolarů. A ztratili jsme jen čtyři. To není víc než dvě procenta! Kvůli tomu přece nebudeme věšet hlavu! Máme důležitější práci!”

Ale teprve po značné době se Homer G. Adams začal zajímat, jakou důležitou práci to mají.

„Poslední dobou se nás někdo snaží zruinovat,” vysvětloval Rhodan. „Tyhle síly se pokusily ovlivnit i vás, a podařilo se to. Doufám, že díky vám konečně narazíme na nějakou stopu!”

29

Homer G. Adams chvíli zíral, ale pak podal obšírnou zprávu. Byl zvyklý s sebou nosit malý diktafon. Všechny jeho hovory, i ty s Bradleyem, byly zaznamenávány.

Rhodan si všechno pozorně poslechl, a pak Adamsovi přehrál onen první hovor s Bradleyem v bufetu na rohu Wall Streetu.

„Nic vás nenapadá?” zeptal se Rhodan.

Adams přemýšlel. Pak zavrtěl hlavou.

„Ne, nic.”

„Jste typ člověka, který půjčuje peníze?”

Adams protestoval. „To nikoli! Mám k tomu principiální důvody!”

„Tak jak je možné, že jste Bradleyovi půjčil třicet tisíc?”

Adams pokrčil rameny. „Ach, bože, byl mi sympatický. Sám jsem si lámal hlavu, jak to je možné... Prostě to tak je.”

Rhodan přikývl a ukázal na maličký nahrávací přístroj.

„Napadlo vás, že se Bradley ani nezeptal na důvod, proč mu chcete ty peníze půjčit?”

„Ne,” přiznal překvapeně Adams.

„Pochopitelně nevím, co na to řeknou psychologové,” dodal Rhodan. „Ale myslím, že by se dalo čekat, že se mladý muž, kterému byste nabídl peníze, zeptá, proč to děláte. No, nebudeme se v tom dlouho šťourat. Já si myslím, že Bradley od samého začátku věděl, že mu půjčíte.”

Adams málem spadl z křesla.

„Jak to probůh mohl vědět?”

Rhodan se mírně naklonil dopředu. „Podle mě je Bradley mimořádně výkonný telepat. Kromě toho je jistě schopen dlouhých posthypnotických vlivů.”

Rhodanovy domněnky se časem potvrdily.

Nakonec se ukázalo, že muž z Peru, se kterým Adams údajně mluvil, ve skutečnosti neexistuje - ba co víc: že General Cosmic už déle než tři měsíce neměla žádné telefonické spojení s někým v Peru.

30

Homeru G. Adamsovi bylo všechno jenom vsugerováno.

Prospekt, na základě něhož Adams investoval, se ukázal jako ubohý cár smyšlených žvástů, na které by nenaletěl ani student prvního ročníku střední ekonomické školy.

Posledním důkazem bylo psychologické vyšetření, které prokázalo, že Homer G. Adams byl přednádávnm vystaven silné hypnotické zátěži.

Takže bylo nad slunce jasnější, že Adams naletěl na trik tajuplného neznámého. Téhož neznámého, který měl prsty v únosech raket a součástek z Terranie, jakož i v práci pana Raleigha.

Onen neznámý muž nebyl v té chvíli tak spokojen, jak by se od něj čekalo.

Bezesporu zaznamenal řadu úspěchů, ale to mu bylo prostě málo.

Ze své centrály, umístěné třicet metrů pod zemí, která sama o sobě představovala jak luxusní obydlí, tak nedobytnou pevnost, vedl videofonní hovor s mužem, který se Adamsovi představil jako Bradley.

„Co jste to udělal!“ vyjel na něj Monterny. „Měl jste General Cosmic připravit nejméně o deset miliard! Tak zněl váš úkol! A co jste dokázal? Získal jste pouhé čtyři miliardy! Jak mi to vysvětlíte?!“

Elmer Bradley bydlel v maličkém domku malého města v Kalifornii. Spojení s Overheadem vedl přes nekontrolovatelné kanály.

Monterny na obrazovce videofonu nebyl vidět.

„Nebyl jsem si jistě v kramflecích,“ vysvětloval Bradley. „Podklady, který jste mi dodal, byly tak snadno prokouk-nutelný, že jsem vůbec nepomyslel na úspěch. Přece nemohlo být tak lehký oklamat někoho, jako je Adams!“

31

„Jak vidíte,“ namítl ostře Monterny, „přesto se tak stalo.“

Bradley unaveně přikývl. „Ano. Ale stejně jsem byl šťastnej, že můžu vypadnout.“

„Zkazil jste mi akci, Bradley!“ poznamenal Overhead. „Akci, která mě málem dostala k cíli mého snažení. Měl jste dost času, abyste úder proti General Cosmic řádně připravil. Deset miliard dolarů představovalo dolní hranici. S vašimi schopnostmi jste mohl snadno získat dvojnásobek, trojnásobek, nebo i víc! Když podnik jako GCC přijde o desetinu svého kapitálu, většinou to znamená jeho nezadržitelný pád! To všechno jste měl v ruce, Bradley! A nechal jste si to proklouznout mezi prsty! Teď budou v GCC opatrnější! Zbabral jste to, chlape! Budete se muset podrobit novému školení!“

Bradleyem to trhlo. Když před časem prodělal u Monter-nyho najatý telepat první školení, říkal si, že to snad ani v pekle nemůže být horší. Toto školení sloužilo k vyburcování parapsychologických vlastností Monternyho mužů až na samou hranici jejich možností... Bradley si uměl představit, že druhé školení nemůže být nic příjemného. Ale raději neodporoval. Kdo se postavil Overheadovi, ten se se zlou potázel...

„Zítřka vás někdo odveze,“ pokračoval Monterny. „Jděte s ním - a stane se z vás jiný člověk.“ V Terranii se Crest mezitím věnoval psychologickým vyšetřením zajatce Raleigha. Uvedl ho do stavu tranzu a snažil se vytáhnout něco z jeho podvědomí. Crest věděl, jak důležité informace Raleigh nevědomky ukrývá.

Když požádal o pomoc svou krajanku Thoru, krásná mi-mozemšťanka ráda uposlechla. Poslední dny musela pořád myslet na minulost: na ztroskotání svého výzkumného křiž-

32

niku na Měsíci, na první setkání s Rhodanem a na všechno, co pak následovalo, až do společného objevení planety věčného života. Musela však myslet i na svůj neuvážený útek na

Venuši, odkud se chtěla spojit s rodným Arkonem a málem přitom přišla o život...
Byla ráda, když ji Crest zavolal.
„Co máte v úmyslu?“ zeptala se ho arkonidsky.
„Prohmatat mu podvědomí,“ odpověděl suše Crest.
Thora ztěžka oddechovala. „Jiná možnost není?“
„Není. Pokud má vůbec nějaké vzpomínky, leží tak hluboko v jeho podvědomí, že ho musíme prohmatat.“
Thora zamyšleně přikývla. „Doufejme, že to přežije.“
Crest přivezl patřičný přístroj. „Zaveďte kontakty, já zůstanu u kontrolní obrazovky. Připravena?“
„Ano.“
„Pozor! Plný výkon!“
Přístroj tiše zabzučel a na obrazovce se objevily první reflexy mozkových vln. Byly zaznamenávány. Na jejich základě pak arkonidsky počítač luštil Raleighovy vzpomínky. Celé vyšetření trvalo asi čtvrt hodiny.
„Hotovo!“ řekl Crest.
„Vypadá, že pacient přežil bez úhony,“ konstatovala Thora.
Ale Crest se už věnoval další činnosti. „Pomůžete mi i s vyhodnocením?“
Thora se usmála.
„Neonemocněl jste, Creste? Moje diagnóza zní: pozemská aktivita! Za hodinu toho tady uděláte víc než na Arko-nu za celý den.“
Crest odpověděl úsměvem. „Činorodost je velmi nakažlivá,“ řekl.

33

General Cosmic se zotavila. Kurzy jejích akcií vzrostly a burzovní spekulanti zajásali. Jenže několik tisíc kilometrů na západ se jistý muž ze všech sil snažil připravit Třetí moci, a tím i společnosti General Cosmic smrtelný úder.
Clifford Monterny, alias Overhead, shromáždil kolem sebe ve své japonské centrále mutanty a informoval je o svých dalších úmyslech.
„Tentokrát už žádné .chyby!“ kladl jim na srdce. „Na konci této akce už nebude existovat žádná Třetí moc a žádný Perry Rhodan!“
Rhodan trávil čas zkoumáním případu Homera G. Adamse. Použil své kontakty u celosvětové centrály tajných služeb, a muži Allana D. Mercanta zjistili, že onen údajně peruánský prospekt byl vytištěn v jisté japonské tiskárně.
Dal si přesně určit kde - bylo to na předměstí Ósaky - a pustil se do případu. Tiskárna byla soukromá a majitel ne-popíral, že k němu před dvěma týdny kdosi přišel a dal si vytisknout zmíněný prospekt.
Stopa však nevedla dál.
Rhodan odletěl zpět do Terranie s nadějí, že Crest mezitím z Raleigha dostal nějaké informace.
Crest vykřikl překvapením, když spatřil první obraz série žádoucích informací: muže rozplizlých obrysů a nečitelné tváře, který se zničehonic vynořil ze vzduchu v Raleighově kanceláři a vyděsil ho.
„To přece není možné!“ vykřikla Thora.
Crest trochu zaskočeně přikývl.

34

„Ale ano. Od téhle chvíle byl Raleigh pod vlivem hypnózy. Ještě si dokáže vzpomenout, že se něco podobného stalo, ale neznámý muž z jeho paměti vymazal svou podobu. Jen se podívejte sama: žádné rozlišovací znaky!“
„Vypadá to,“ poznamenala Thora, „že tu rozmazanou postavu nepovažujete za toho

neznámého, který řídí celou akci?" Crest přikývl. „To máte pravdu. Neznámý se snaží udržet svou identitu natolik v tajnosti, že dělá nepoznatel-nými i své muže. Naše technologie na jeho triky nestačí."

Dívali se dál na změt' zamlžených vzpomínek.

Končily Rhodanovou návštěvou.

Celkem nic. Nic než pár rozmazaných vzpomínek a úplná tma: čas, během kterého se Raleigh nacházel na operačním stole Crestovy laboratoře.

„No dobrá," řekla Thora. „Tak co jsme se dozvěděli?"

Crest si dal s odpovědí načas.

„Zjistili jsme," řekl zamyšleně, „že neznámý své pomocníky ani oběti nikdy nepouští ze svého hypnotického vlivu. Pořád je hlídá."

„A co je nám takové zjištění platné?!"

Crest přimhouřil oči.

„Telepatický vliv je pro jisté mozky vnímatelný, přestože přímo na ně nepůsobí.

Hypnotický vliv je pětidimenzi-onální vysílací a přijímací proces. Takže dobrý telepat by měl být schopen tyto vlny zachytit a dešifrovat."

Tohle byla informace pro Rhodana. Další přišla ze Salt Lake City. Farina hlásil, že v pátrání po Richmanových vrazích nijak nepokročil. Rhodan mu řekl, aby toho nechal. Pak informoval jednoho ze svých mutantů - telepata Johna Marshalla.

„Rozumějte mi dobře," ukončil svou řeč. „Nemohli jsme si být jisti, zda neznámý nedonutil ke spolupráci i některé z našich mutantů. Teprve nyní víme, že to tak není. Nepřítel pracuje s vlastními lidmi.

35

Dokud jsme to nevěděli, nemohli jsme se odvažovat informovat vás, mutanty. Nechci, abyste si myslel, že vám nedůvěřujeme. Byla to ryze technická záležitost."

„Dobrá, pane. Nikdo z nás nebude polichocen, ale máte-li takové vysvětlení, pak si myslím, že budeme rádi, pokud budeme moci pracovat na tomto problému."

Rhodan přikývl a pustil se do vysvětlování svého plánu:

„Máte to jednodušší než naši dva teleporteři, protože se můžete střídat. Jste čtyři telepati: vy, Išimatsu, Betty a případně také Nomo Jatuhin. Tako se může střídat jenom s Rasem Čubajem. Zapište si všichni za uši: od této chvíle musí být neustále jeden telepat a jeden teleporter na stráž. Telepat proto, aby zaměřil vetřelce, a teleporter proto, aby ho co nejdříve dostal. Nesmíme zapomínat, že ti, kdo k nám proniknou nepozorovaně, jsou bezesporu také teleporteři. Ať jsou tedy Tako a Ras dobře ozbrojeni. Povězte jim však, že hypnozá-řiče na protivníka nezabírají."

Nepříjemné na celé věci bylo, že ani John Marshall netušil, jakým způsobem se vetřelec asi prozradí.

Nastěhovali se do malého bytu na okraji města. Tento byt v jednadvacátém patře obytného mrakodrapu nyní sloužil telepatům jako strážnice.

Dohodli si spolu čtyři šestihodinové služby denně. Teleporteři byli ve službě dvanáct hodin denně.

Nejvážněji brala svůj úkol Betty Toufryová, nejsilnější te-lepatka ze všech. Rhodan ji objevil ještě jakou malou holčičku. Ted' už jí bylo patnáct a sloužila Třetí moci se vši vehemencí svého věku.

Ten den ji John Marshall střídal večer v šest. Betty se tvářila nešťastně.

36

„Zase nic, pane Marshall!"

Marshall se na ni usmál. „Žádne strachy, Betty! Však on se tu někdo objeví."

Betty přikývla. „Budete pořádně hlídat?"

„Jako hlídací pes!" přitakal vážně Marshall.

V obývacím pokoji malého bytu ležel Tako Kakuta na pohovce a listoval v nějakém časopisu. Marshall ho neviděl, ale slyšel ho zívát.

„Dobrý večer, službu konající teleportere!" pozdravil ho nahlas.

„Dobrý večer," odpověděl Kakuta a ruka s novinami mu klesla. „Co je nového?"

„Nic. Co budeme dělat? Hrát poker? Šachy? Číst? Povídat si?"

Japonec přemýšlel.

„Šachy," řekl nakonec. „Pokud proti tomu nic nemáte."

Marshall zavrtěl hlavou. „Mně je jedno, čím zabiju čas."

Kakuta vstal a přitáhl stolek. Marshall z něj odložil nějaké knihy a podal ze skříňky šachovnici.

Stalo se to ve chvíli, kdy se napřimoval a mírně se klepl do zátylku o otevřená dvířka skříně. Něco cizího, jemného, mu ohmatávalo mozek. Nejdříve váhavě a slabě, pak stále důrazněji, silněji a přesněji. Byly to příkazy. Příkazy pro cizince, který se právě pohyboval po území Třetí moci.

Marshall pustil krabici s figurkami, a tím probral Kakutu ze zamyšlení.

„Je tady!" hlesl Marshall. „Správní budova, dvacáté až třicáté patro. Má za úkol zajmout a odvést Cresta! Rychle! Za ním!"

Ve zlomku vteřiny Tako Kakuta strnul, plně se soustředil, pak se jeho obrysy začaly zamlžovat, až nakonec docela zmizel.

Marshall skočil k videofonu a spojil se se správní budo-

37

vou. Major Nyssen jako Bullyho zástupce přijal informaci a postaral se, aby byl dotyčný trakt budovy ihned evakuo-ván. Dalo se počítat s tím, že vetřelci chvíli potrvá, než se zorientuje, a že mu proto evakuace unikne. Tako Kakuta potřeboval volné pole působnosti.

Když se o akci dozvěděl Rhodan, zneklidněl. Crest byl nenahraditelným společníkem.

Skok Tako Kakuty skončil podle plánu na hlavní chodbě dvacátého patra. Věděl, že budovu mezitím vyprázdnili, takže pokud se s někým potká, může to být jenom vetřelec.

John Marshall mezitím zaujal pozici u hlavního vchodu a hlásil, že se neznámý pohybuje uvnitř. Každopádně už neprovádí žádné skoky prostorem.

Tako nasedl do antigravu a vyjel nahoru do jednadvacátého patra. I tady obešel hlavní chodbu, ale nic nezaznamenal.

Podobně na tom byl o dvě další patra výš. Marshall udal cílovou oblast mezi dvacátým a třicátým patrem.

24. patro.

25. patro

26. patro.

Žádná zpráva z centrály. Cizinec zřejmě stále ještě procházel budovu po svých.

Sedmadvacaté...

Tako poprvé v životě pocítil podivný tah v hlavě a věděl hned, že hledaný bude nablízku.

Schoval se proto do výklenku a čekal. Zároveň analyzoval divný pocit v mozku. Tako věděl, že nemá žádné telepatické schopnosti. Tak co to bylo?

Zaslechl nějaký zvuk. Vtiskl se ještě víc do výklenku a pomalu vystrčil hlavu.

38

Támhle stál!

Tako ho viděl z boku. Byl to mladík. Běloch. Studoval nápisy vedle dveří, očividně nevěděl, kde je.

Nemohl Taká vidět. Ten vyšel měkkým, neslyšným krokem z úkrytu, tasil termopaprskometa a řekl:

„Zůstaňte, kde jste, a dejte ruce vzhůru!"

Cizinec se vyděsil. Jen pomalu a neochotně dával ruce nad hlavu. Tako se k němu opatrně přibližoval, a když od něj byl nějakých pět metrů, pocítil úder mentální vlny, kterou vyzařoval

cizincův mozek, připravující se k teleportaci.

Tako s tím počítal. Cizinec by byl prvním teleporterem, který by se nesnažil uniknout z dostřelu zbraně pomocí hy-perskoku.

To však byla i Taková silná stránka!

Ve zlomku vteřiny analyzoval mozkové vlny, které vetřelec vyzařoval, a podle toho zjistil, jak daleko a kterým směrem se vrací.

Skočil ve stejném okamžiku jako cizinec - s odjištěným termozáříčem v ruce.

„Skok!“ vykřikl vzrušeně Marshall. „Cizinec je pryč, pane! Zmizel!“

Nyssen reagoval ihned. Dvě vteřiny poté, co Marshall domluvil, hledali Kakutu.

„Kakuto, poslouchejte!“ volal Nyssen. „Ten chlap zmizel. Vraťte se! Konec poplachu!“

Žádná odpověď.

Nyssen vedl krátký rozhovor s Rhodanem. Pak se dozvěděl, co se patrně stalo. Rhodan byl přesvědčen, že Tako následoval vetřelce.

Poplach proto odvolán nebyl.

39

Japonec měl jen zlomek vteřiny, aby se rozhlédl po cílovém prostoru. Poznával středně velkou místnost, jejíž stěny, podlaha i strop byly z betonu. Stál tam stůl, tři staré židle a skříň se staromódním zámekem. Nikde okna.

Vetřelec se vynořil na opačné straně místnosti. Tako na něj chtěl zavolat, ale vtom mu jakási mocná síla sáhla do mozku.

Tako se zřítíl k zemi a termozáříč mu vypadl z ruky. Japonec ležel na podlaze a oběma rukama se držel za spánky, protože měl pocit, že se mu hlava rozskočí.

Téměř půl minuty nebyl schopen pohybu.

Teprve pak si uvědomil, že disponuje silou, která by ho mohla zachránit. Intenzívně se soustředil na místo, ze kterého teleportoval, přitom na okamžik vytlačil cizí vliv stranou, a skočil.

Rázem se mu ulevilo.

Bolest se vytratila.

S díky se rozhlížel. Nad hlavou mu svítily hvězdy nočního nebe. Stál v poušti, necelých deset kilometrů od cíle -od Terranie.

Pak se mu vyčerpáním zatočila hlava, podlomila kolena a bez sebe padl k zemi.

„Zpráva o Kakutovi!“ hlásil kolem půlnoci Nyssen. „Leží za městem kousek od dvou zahrad a je tak slabý, že se nemůže pohybovat bez opory. Máme si pro něj dojet!“

Rhodan přikývl.

„Připravte mi vozidlo, majore,“ řekl Nyssenovi. „Pojedu tam společně s Marshallem.“

Nyssen ihned jednal.

40

Přistavil vozidlo a sotva se Rhodan rozjel, navázal tele-komem spojení s Kakutou.

„Jak vám je?“ chtěl vědět Rhodan.

„Mizerně, pane,“ přiznal prostě Japonec. A za okamžik: „Nyní vidím vaše světla. Jedete správným směrem. Držte se jen o kousek víc na sever!“

O pár minut později ho našli. Pořád ještě ležel na zádech a nebyl schopen pohybu. Marshall s Rhodanem ho naložili a odvezli do města.

„Jak se mu vede, Eriku?“ zeptal se Rhodan.

Dr. Manoli - člen posádky první pozemské měsíční lodi, které před více než deseti lety Rhodan velel - pokrčil rameny a zatvářil se nešťastně.

„Úplně vyčerpání,“ odpověděl. „V životě jsem neviděl nikoho takhle vyřízeného.“

Rhodan se zamyslel.

„Jak dlouho ještě?“

„Óó... řekl bych, že bude na zotavení potřebovat pět až šest týdnů.“

Rhodanovi vstávaly vlasy na hlavě. „Týdnů? Ty netušíš, co na jeho zjištěních všechno závisí!“

Musíš ho postavit na nohy za pár hodin, jasné?!"

Manoli znovu pokrčil rameny.

„Vyčerpání není všechno, Perry. Encefalogram mi prozradil, že se Kakuta dostal pod neslýchané silný hypnotický vliv. Jeho mozková činnost je velmi zmatená a uklidňuje se jen velmi pomalu."

Rhodan sraštil čelo. „Je to... vážné?"

Manoli zavrtěl hlavou. „Ne... není."

„No dobrá, kolik času tedy potřebuješ, abys ho aspoň na dvě hodiny uschovil?"

41

Manoli se zasmušil. „Řekněme... deset hodin?" „V pořádku. Zavolej mi, až to bude."

O- ± >

Tako Kakuta trval na tom, že před Rhodana předstoupí řádně oblečen a v pozoru. Doktor Manoli mu doporučoval, že bude lepší, když zůstane na lůžku a Rhodan přijde za ním, ale Kakuta odmítal.

„Tak si tedy vstaňte, vy paličáku," zavrčel Manoli, „ale včas mi řekněte, až se vám udělá zle!"

Kakuta to s úsměvem přislíbil.

Rhodan ho přijal ve své kanceláři v nejvyšším patře správní budovy. Tako se uvelebil v pohodlném křesle naproti Rhodanovi a podal mu úplnou zprávu o tom, co zažil.

Když skončil, Rhodan se zeptal: „Toho cizího teleporte-ra jste nikdy předtím neviděl, předpokládám?"

„Ne," odpověděl Tako. „Nikdy."

„Určitě byste ho poznal, kdybyste ho někdy byl jen letmo spatřil?"

„Bezesporu," přikývl Tako.

„Máte tušení, kde jste se po svém skoku ocitl?"

Kakuta odpověděl okamžitě: „Mohl bych tam hned skočit zpátky, pane, ale pokud chcete znát zeměpisnou polohu toho místa, nemohu sloužit."

Zatímco Kakuta mluvil, dělal řadu spěšných pohybů. Přesto Rhodan klidně vyčkával, než konečně řekl:

„Máte v ruce neutronový zářič, Tako! Čert ví, kdo vám ho dal. Právě jste ho odjistil a teď mě chcete zabít. To se vám však nepodaří!"

Rhodan se usmál, i když to pro něj v té chvíli bylo těžké.

Tako stiskl spoušť a vystřelil. Z hlavně vyšel ani ne dva milimetry silný fluoreskující paprsek.

Téměř ve stejnou chvíli se půldruhého metru od Rhoda-

42

na přes celou místnost rozzářila oslňující energetická ochranná stěna, pohlcující veškerou energii zbraně.

Japonec zoufale vykřikl - a pak nastalo ticho. I probleskování ochranného štítu zhaslo.

Tako sklouzl z křesla a zůstal ležet na zemi. V dlani, kde ještě před chvílí držel zbraň, měl drobné popáleniny. Způsobilo to přetížení zbraně. Nakonec vyvolalo krátké spojení a elektrický šok připravil Kakutu o vědomí.

Rhodan dal vědět dr. Manolimu a nechal bezvědomého odvézt na ošetrovnu.

„Hypnotický blok nevidané síly," vysvětloval Rhodan. „A přitom tak šikovně uložený, že ho nenašel ani dr. Manoli."

Crest před sebe zamyšleně zíral.

„Jakého to máme protivníka? Co to může být za monstrum?"

Rhodan souhlasil. „Když povážíme, že neznámý nemá k dispozici arkonidskou matematiku a nevlastní žádný z našich přístrojů, pak to vskutku musí být monstrum."

„Co teď? Jaké máte plány?"

„Nějaké bych měl... I když to momentálně vypadá, že jsou neuskutečnitelné."

Crest na něj zvědavě pohlédl.

„Budeme muset vyhodnotit záznam Takových mozkových vln při teleportaci a převést je na přesné geografické údaje," řekl Rhodan.

Crest zalapal po dechu. „Převést je na geografické údaje? Vždyť to třeba ani nejde?!"

Rhodan se usmál. „Uvidíme."

43

Clifford Monterny prožil svou první velkou porážku takřka v přímém přenosu. Byl neustále ve spojení s Tako Kakutou, ale pak byl Japonci vsazen hypnoblok, který dokonce samotnému Overheadovi znemožňoval malého teleportera nadále ovlivňovat.

To, co Monternyho zneklidňovalo především, byl fakt, jak se Rhodanovi mohlo podařit předvídat plánovaný útok. Tako Kakuta nic neprozradil... Monterny věděl, že Rhodan není mutant a že nemá žádné věštecké schopnosti... Ale stejně odhadl, co se stane. Dokonce se včas obklopil ochrannou stěnou. Elektrická rána, kterou uštědřil Kakutovi, zasáhla i Overheada. Monterny zuřil.

Byl přesvědčen, že mutant je vyšší vývojovou formou lidstva, a teď to vypadalo, že utrpěl porážku od „obyčejného" člověka Rhodana.

Hned další den ráno vedl pohovor se svým důvěrníkem McMurrayem.

McMurray byl jediným z jeho mutantů, který Overheada spatřil na vlastní oči. Od té doby se nacházel pod tak silným hypnotickým vlivem, že na svoji vlastní osobnost už dávno zapomněl. Zato však vzrostly jeho parapsychické schopnosti. Teleskopy na planetární vzdálenosti už pro něj dávno nebyly žádným problémem. Navíc kolem sebe vytvářel tak silné transitzní pole, že mohl přenášet i velké předměty. Právě díky téhle schopnosti hrál McMurray v Overheadových plánech velmi významnou roli.

„Bude to těžké," poznamenal Rhodan, „nikoliv však nemožné."

Před ním na stole ležely záznamy Kakutových mozkových vln. Posluchači byli Crest s Thorou.

44

„Už jste na něco přišel?" zeptala se Thora.

Rhodan přikývl. „Mám přibližné místo, plus minus sto kilometrů kolem dokola."

Rhodan vzal do ruky záznamy a ukázal na mapu japonského souostroví. „Tady!" ukázal na červený kruh. „Někde tady."

Thora se zahleděla na mapu a pak poznamenala: „To je pěkné. V tom vašem kroužku leží tři velká města s celkem třinácti milióny obyvatel: Kóbe, Ósaka a Kjóto. Kdy hodláte s hledáním skončit?"

Rhodan se pousmál.

„Nehledám žádného z tamějších obyvatel, ale zabetonovaný sklep... A takových sklepů nebude v Japonsku víc než tisíc. Kromě toho doufám, že z Takových záznamů vyčteme ještě víc... Mimochodem, vzpomínáte si na ten prospekt, který zamotal hlavu dobráku Homerovi? Kdepak byl vytištěn?"

„V Ósace," hlesla Thora.

Major Nyssen byl mužem, kterého Rhodan poslal do Osa-ky.

Nyssen odjel připraven. Měl s sebou všechny potřebné záznamy a absolvoval krátké hypnoškolení, které ho naučilo japonsky. Nakonec dostal ještě přístroj, který ho měl chránit před hypnotickými vlivy. Přístroj měl podobu motoristické přilby.

Nyssen se musel smát: „To mám v tomhle chodit mezi lidmi?"

Rhodan přikývl.

„Od té chvíle, kdy budete mít dojem, že si vás neznámý všiml a že vás chce ovlivnit. Víte

přece, co se stalo s nechráněnými kolegy..."

45

Nyssen si přilbu vzal.

O necelých deset hodin později už ležel v pronajatém pokoji mizerného hotelu na periférii Ósaky a odpočíval.

„Znáte svůj úkol?“ zeptal se Overhead přívětivě. „Jestli ano, pak myslete na to, že na jeho splnění hodně záleží.“

McMurray přikývl. „Budu na to myslet.“

„Ale neudělejte stejnou chybu jako ten blázen Bradley! Dejte si na čas! Nic tím neriskujete!“

McMurray přitakal.

„Vaše hlášení čekám přesně v domluvený čas!“ kladl mu na srdce Overhead.

McMurray potřetí přikývl a opustil betonovou místnost. Na cestu si vzal malý kufřík a do ruky pistoli, pro případ, že by ho hned po zhmotnění někdo zaskočil. Pár vteřin nato se soustředil a dematerializoval.

McMurray se vydal na cestu, aby podle příkazu svého mistra zasadil Třetí moci nejtěžší ránu, jaká kdy proti ní byla vedena.

Nyssen měl velmi jasnou představu o tom, co si v Ósace smí dovolit a co ne.

K věcem, které byly riskantní, patřila návštěva tiskárny, která vyrobila burzovní leták...

Ovšem Nyssen se nemínil jen tak prozradit.

Rozhlížel se.

Ósaka byla přístavním městem. Celé dopoledne se procházel po přístavní čtvrti. Jeho očekávání se zcela naplnilo. Během procházky se mu nabízel více než tisíc mužů. Zřejmě na něm bylo vidět, že hledá spolupracovníky.

46

Ale vybíral si. Kolem desáté se rozhodl pro smělého muže s úskočnými očkami, který mu zastoupil cestu a tiše řekl: „Já Michikai. Michikai udělat všechno. Vy zaplatit dobře...”

Michikai váš muž!”

Nyssen se zašklebil. Michikaiovi mohlo být čtyřicet a byl o hlavu menší.

„Já Jeremy. Jeremy zaplatit dobře... Vy udělat všechno!”

Tohle řekl japonsky a snažil se napodobit Michikaiovu špatnou výslovnost angličtiny.

Japonec nejdříve strnul, ale pak se rozchechtal.

Zbytek vyřídili v malé restauraci. Přirozeně že Nyssen svému spolupracovníkovi nevysvětlil, oč ve skutečnosti jde. Pouze mu řekl, že potřebuje znát vybavení jisté tiskárny a zaplatil mu třicet dolarů zálohy.

Dále se dohodli, že se budou domlouvat pouze telefonicky. Proto se měl Michikai zdržovat v určitý čas v jisté restauraci, kam mu Nyssen mohl kdykoliv zavolat. Opačné spojení bylo zapovězeno. Nyssen se jistil.

Fred McMurray obdivoval město. Nikdy předtím je neviděl. Bylo krásnější než cokoli, s čím se kdy setkal.

Vynořil se na severním břehu solného jezera. Mezi ním a Terranií ležela třpytivá hladina.

McMurray zíral tak dlouho, až se mu ohlásil Overhead:

„Říkal jsem, že si máte dát načas! Ale ne na čumění! Začněte už!”

McMurray se rozběhl. Věděl, co jeho šéfovi vadí: že pocítil sympatie k hlavnímu městu Třetí moci. Proto se zlobil.

McMurray kráčet neobydleným prostranstvím se zahradami, až konečně dorazil k prvním domům.

Overhead ho pozorně sledoval. Věděl, že tahle akce znamená i pro něj jisté riziko. Věděl, jak silné mutanty má Rho-

47

daň ve své jednotce a že nejen McMurray, ale i on sám by byl ohrožen, kdyby se svým mužem zůstal nadále ve spojení.

Pozoroval ho na základě mozkových vln, které mladík vyzařoval, ale sám zůstal jen pasivním příjemcem. Nevysílal žádné telepatické pokyny.

Šlo o příliš vážnou věc.

Nyssen zavolal a požadoval k telefonu Michikaie. Japonec se ohlásil vlastním jménem.

Nyssen se ho zeptal: „Už rozkvetly broskve v jižním Kjúšú?"

Michikai si odkašlal a řekl: „Ne, ale v Hondo je už skoro po žních."

„Dobrá," odpověděl Nyssen. „Co je nového?"

„Podíval jsem se do tiskárny."

„Nenápadně?"

„Jistě. Přišel jsem s velkou zakázkou, ale nedohodli jsme se s majitelem na ceně. Tak jsem zase odešel. Mezitím jsem si všechno prohlédl. Tedy..."

„Ano?"

„Skoro všechno. Je tam jedna místnost, do které jsem se nedostal. Ale sázím se, že nebude větší než padesát metrů čtverečních. Vedou do ní jenom jedny dveře."

„Pokusil ses dostat dovnitř?"

„Ano. Když jsem odcházel, předstíral jsem, že jsem se spletl ve dveřích. Ale majiteli se to nelíbilo. Hrubě mě strhl stranou a strčil mě do správných dveří."

„Hm," pokýval Nyssen hlavou. „Viděls tam něco?"

„Jo. Videofon."

„Nic víc?"

„Ne."

„Dobrá. Poslouchej, Michikai: na centrálním nádraží je

48

schránka číslo 7415, kterou úředník otevře, když mu někdo řekne heslo Hókaidó. Deponoval jsem tam padesát dolarů. Během příštích dnů ti zase zavolám!"

Michikai na druhém konci zvolal: „Jenom padesát dolarů! Ksaku!"

Ale Nyssen zavěsil.

Během následující půlhodiny uvažoval, která denní doba bude nejvhodnější pro průzkum. Díky obsáhlým informacím dobře znal všeobecný průběh dne v japonském miliónovém městě. Neexistoval žádný vsutku klidný čas, jenom periody jistého uvolnění.

Nyssen se rozhodl pro dobu mezi jednou a čtvrtou ranní. Tři hodiny by měly na malou tiskárnu stačit.

Zbytek odpoledne prospal, dobře se navečeřel a navštívil kino, jehož program končil před půlnocí.

Pak se vrátil do hotelu a vyzbrojil se věcmi, které považoval za nutné: bylo to více než dvacet drobných předmětů, které snadno schoval po kapsách. Těžký neutronový zářič však měl v ramenním pouzdře.

Krátce před jednou v noci stál před tiskárnou. S uspokojením zjišťoval, že ulice je téměř prázdná. Kdyby se mu podařilo rychle otevřít dveře, byl by v bezpečí.

Potřeboval na to tři a půl minuty, ale nikdo ho přitom ne-vyrušoval. Byl si jist, že ho nikdo neviděl.

Bez velkých obtíží pak pronikl dovnitř. Držel se přitom Michikaiova popisu a snadno našel tajuplné dveře.

Jako jediné byly zamčené, ovšem zámek Nyssenovi neodolal déle než dvacet vteřin.

Za dveřmi byla místnost bez oken. Nyssen za sebou zavřel a rozsvítil malou kapesní svítilnu.

Kromě videofonu stála uvnitř už jenom jedna židle. Nys-

49

sen na ni odložil svítilnu a rozhlížel se. Připadal si poněkud směšně, když začal proklepávat stěny. Některá místa zazněla dutě, ale když je prosvítlil rentgenem, nic za nimi nebylo.

Takhle strávil celou hodinu, až nakonec došel k přesvědčení, že tu nic nenajde.

Vtom uslyšel tiché zabzučení.

Videofon se aktivoval!

Nyssen se postavil tak, aby viděl na obrazovku, ale sám byl z dosahu optiky. Zároveň vypnul svítidlo. A napínal uši.

Slyšel plechově znějící hlas, který přerývaně říkal:

„...důležitá porada zítra večer ve dvacet hodin... v mém domě. Přijdou všichni...”

Nyssen trochu mátl obraz - byla to změť nepravidelných barevných čar, které vypadaly jako porucha, ale při pozornějším sledování měly jistou zákonitost.

Vytáhl mikrokameru a natočil to.

Potom ale krátké vysílání skončilo. Nyssen doufal, že si domácí experti s jeho krátkým záznamem přece jen něco počnou.

Pak ho začal tlačit čas. Už neprohledával zdi. Byl si jist, že za nimi nic nenajde. Místo toho se věnoval videofonu, který se sám aktivoval a přijímal zprávu, aniž by někdo zvedl sluchátko. Sledoval šňůru, která z něj vedla.

Končila ve zdi.

Vyšel ven. Šňůra na druhé straně pokračovala a vedla až na dvůr a potom nahoru na střechu do antény!

Videofon s anténou! Na to nemusel být člověk velký technik, aby pochopil, že to není obyčejný videofon, ale bezdrátová vysílačka! Proto fungovala bez zvednutí sluchátka!

50

Když se Nyssen vrátil do hotelového pokoje, rozložil na stůl měřicí přístroje a zamyšleně z nich odečítal hodnoty, naměřené v tiskárně:

Radioaktivita - žádná.

Teplota - normální.

Telepaticko-hypnotické vlny: šest stupňů!

Nyssen se *zarazil*. Tohle znamenalo, že tam na něj někdo velmi silně telepaticky působil.

Silou, která by stačila na ovlivnění tuctu dospělých mužů!

Ale on si ničeho nevšiml.

Nebo...

Že by byl ještě stále pod vlivem?

No fajn, pomyslel si Nyssen. Dá se to vysvětlit. Každý mozek má jinou frekvenci mozkových vln. Přístroj funguje integrálně. Měří všechno. Třeba to byly vlny, které mě prostě neoslovily.

Ale odkud, k čertu, přišly?

Pak mu to došlo: ty vlny na obrazovce. Geometrická fantazie, která nebyla ničím jiným než právě - hypnotickým vysíláním!

Při McMurrayově fenomenální pohyblivosti nebylo těžké najít hledanou oběť během necelé hodiny. McMurray měl zafixovánu její tvář a zvyklosti, protože ji mínil unést pomocí teleportace.

Byl to muž.

Nicméně McMurray potřeboval další dva dny, aby se patřičně zorientoval.

51

Rhodan byl přesvědčen, že ze záznamů, souvisejících s Ka-kutovým hyperskokem, už nic nového nevyčtou. Kruh, kde se octl, se smrškl na pět kilometrů a jen zčásti se dotýkal samotné Ósaky. Pravděpodobnost, že cíl leží mimo město, byla velká.

To ulehčilo hledání. Dům s vybetonovaným sklepem musel být na japonské poměry velký.

Když měl Rhodan výsledky před sebou, zavolał Cresta.

Crest se nehlásil.

Zavolał Thoru a zjistil, že Cresta během posledních tří hodin neviděla.

Rhodan pár minut počkal a znovu ho zavolał.

Crest se opět nehlásil.

Proto Rhodan vyhlásil pátrání. O hodinu později bylo jasné, že se Crest nenachází na území Třetí moci a že ani nezanechal zprávu, kam zmizel.

Tudíž musel být unesen!

„Co... co chcete udělat?!" vřítla se k Rhodanovi rozčilená Thora.

„Zaútočíme, co jste si myslela?" odpověděl klidně Rhodan.

„Kde? Jak?"

„Mám všechny informace, které potřebuji. Možná mezitím i Nyssen zjistil něco nového.

Okamžitě vyrazíme na cestu."

„Použijete transmitter?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„To ne. Speciální skupina odletí normálně do Ósaky. Transmistory vezmeme s sebou, a pokud to bude zapotřebí, použijeme je v akci!"

52

Hodina mezi šestou a sedmou ráno byla časem, kdy se měl Michikai zdržovat u telefonu v restauraci.

Nyssen se dvě hodiny prospal a krátce po šesté zatelefonoval. Bylo mu však sděleno, že tam Michikai není.

Nyssen telefonát zopakoval o půl hodiny později, ale Michikai se pořád ještě neobjevil.

Nyssen se proto domníval, že malý Japonec včera sebral svých padesát dolarů a ztratil se. To se právě moc nehodilo, protože teď by ho nutně potřeboval.

Proti svým zásadám se Nyssen vypravil do smlouvené restaurace. Možná že by hostinský mohl vědět, kde Michikaie hledat.

Pro Cresta to proběhlo příliš rychle. Nestačil ani zareagovat. Najednou se v jeho pracovně objevil mladík a srazil ho pěstí k zemi.

Když se znovu probudil, ležel v místnosti, velmi podobné té, kterou popsal Tako Kakuta.

Necítil velké bolesti hlavy, a proto se domníval, že rána nebyla příliš silná a že proto nebyl v bezvědomí nijak dlouho. Ovšem podle Rhodanova předpokladu ležela tahle místnost v Japonsku... Jak se sem mohl tak rychle dostat?

Teprve po chvíli mu došlo, že to může být jediné práce te-leportera...

Vstal a prozkoumával místnost. Jediné dveře byly z masivního pancíře a nešlo je otevřít.

Uvnitř stála židle a stůl. Crest se na ni posadil a čekal. Teď litoval, že si nezvykl nosit zbraň.

Asi hodinu po probuzení se dveře otevřely a neznámý muž ho vyzval: „Pojďte se mnou!"

53

Crest zvedl obočí a zeptal se: „Kam?"

Muž vytáhl automatickou pistoli. „To uvidíte!"

Crest vstal a prošel dveřmi. Muž ho dovedl do další místnosti. Uprostřed jí vévodil videofon s obrazovkou.

„Sedněte si před obrazovku!" rozkázal muž s pistolí. Crest poslechl a muž se postavil ke dveřím. Zrovna když mu Crest chtěl položit otázku, obrazovka se rozzářila. Nebyl na ní žádný obraz, pouze chaotická změť barev a čar. Ve stejnou chvíli pocítil v hlavě tlak.

Hned na něj zareagoval. Pro Arkonidana nebylo těžké ubránit se jakémukoliv hypnotickému vlivu.

Pochopil však smysl hypnotického rozkazu: „Od této chvíle pro mne budeš pracovat.

Potřebuju muže, jako jsi ty. A za tvé služby tě odměním. Staneš se mým věrným sluhou."

Crest pochopil souvislosti.

Telepatická zpráva přicházela z videofonu. Rhodan se tedy mýlil, když se domníval, že neznámý protivník nemá žádné technické hypnotické prostředky.

Když vysílání skončilo, ozval se nesympatický hlas: „Takže od této chvíle pro mě pracujete!"

Crest se rozhodl pro upřímnost.

„To těžko!" odpověděl.

Neznámý byl na pár vteřin zaskočen. „Ale... nezapůsobí-lo to? No dobrá, jak vidíte, znám vaši osobní frekvenci. Nevěřte, že mi budete dlouho odolávat. Stráž! Odved' toho muže pryč!"

Na to byl Crest odveden zpátky. Posadil se ke stolu a začal přemýšlet. Cestou k restauraci Nyssena zastihla Rhodanova zpráva: Spolu s dvaceti muži právě přistával severovýchodně od

54

Ósaky, aby pátral po úkrytu neznámého. Nyssen byl vyzván, aby předal všechny své dosud známé výsledky.

Nyssen se obrátil a vrátil se do hotelu.

Když vstoupil do svého pokoje, spatřil Michikaie. Ležel na podlaze a měl v čele díru.

Dva muži, kteří ho sem přinesli, stáli po obou stranách dveří. Každý držel v ruce pistoli a jejich úmysly byly zřejmé.

Nyssen se lekl, ale rychle se vzpamatoval. Navenek předstíral, že utrpěl nervový šok. Přitom však šeptal do mikrofonu, který měl umístěný v límcečku:

„...hotel Brána nebeských ptáků... pokoj dva jedna jedna sedm... dva muži... zajali mě..."

Chrčel u toho a sténal, takže ti dva nepojali žádné podezření. Jeden z nich se zašklebil a vykročil kupředu.

„Proč se tak děšíš, hochu? Nic ti neuděláme!"

„Co... co chcete?!" vykoktal Nyssen.

„Vodnýst tohodle chlápka a tebe naložit na malou projížďku autem!"

„Nnne...!" protestoval Nyssen. „Já nechci!"

„Drž hubu, troubo! My jsme byli u toho, když jsi toho chudáka zabil, jasný!" ukázal na Michikaie. „Bud' rád, že tě nepředáme policajtům, ale že tě vezmeme s sebou."

„Kam?"

„To uvidíš. Máš nějaký zbraně?"

„Ne... ano...", ukázal na rameno s těžkým neutralizátorem. Stejně by ho u něj našli.

Muž vykročil, ohmatal řemení a zbraň mu sebral.

„V pořádku," zamumlal pak. „Můžeme jít."

Druhý otevřel dveře a vyšel na chodbu. Nyssen se pohnul.

Když nasedal do auta, zabručel do mikrofonu: „Jedeme pryč!"

Auto se pak proplétalo ranním provozem velkého města, vyklouzlo na výpadovku a vyrazilo k severovýchodu. Nys-

55

sen měl dost času na úvahy. Jako nejdůležitější se mu zdálo nepodlehnout hypnotickému vlivu neznámého, jeho přilba však zůstala v kufru. Musel se tedy ubránit jinak. Například odlákat pozornost neznámého k věcem, které by se mu mohly zdát důležitější než ovlivňování nového zajatce!

Na celé ploše pětikilometrového okruhu, který Rhodan označil za pravděpodobné místo, kde se ukrývá neznámý protivník, stály jenom tři budovy. Jedna polorozpadlá stodola a dvě typická vesnická stavení.

Rhodan a jeho muži na sobě měli arkonidské transportní obleky, vybavené mikrogenerátorem, který zásoboval ochranná pole obleků energií, potom antigravy, díky kterým se muži mohli vznášet, a nakonec i deflektory, pomocí nichž mohli být neviditelní.

Pro Rhodanovu skupinu nebylo proto nijak těžké přiblížit se k lesíku a strávit v něm pár minut na rozmyšlenou.

Nyssenův únos byl sice nepříjemný, ale zároveň Rhoda-novi nabízel šanci. Brzy bude zřejmé, ke kterému z těch dvou domků únosci zamíří.

S Crestem neměli spojení. O užitečnosti mikrotelekomu, který měl zabudován v límci, se Arkonidan nikdy nepřesvědčil. Rhodan však doufal, že to snad brzy napraví.

Overhead nevěřicně zíral na obrazovku.

Cizinec!

Stál na dvorku, měl na sobě oblek, jaký Monterny v životě neviděl, a v ruce zbraň s krátkou

hlavní. Rozhlížel se, jako by něco hledal. O vteřinu později zmizel.
Ale za další vteřinu se vynořil na jiném místě.

56

Ne! To nebyl tentýž muž! Tenhle byl menší a ramenatější než ten první!

Monterny cítil, jak se mu třesou ruce.

Dva muži, kteří pronikli řetězem stráží a zabezpečovacích zařízení až na dvůr!

Monterny vyhlásil poplach.

Neznámí muži se však mezitím ztratili a už je nebylo nikde vidět.

Přišlo to přesně tak, jak si to Nyssen vypočítal. Bočními dveřmi ho zavedli do domku. Jeden ze dvou únosců u něj zůstal a hlídal ho, druhý pochodoval po chodbě a na jejím konci vstoupil do dalších dveří.

Když se za okamžik vracel, netvářil se příliš vesele.

„Momentálně není právě čas!" volal na svého druha. „Odved' ho dolů!"

Nyssen byl odvezen výtahem do podzemí. Místnost, do níž ho strčili, se podobala Kakutově popisu. Nyssen nemohl vědět, že by v tomhle podzemí našel třicet takových prostor.

Nechali ho o samotě.

Posadil se na jedinou židli, opřel si hlavu do dlaní a pro neviditelnou kameru, která tu jistě byla umístěna, sehrál etudu zoufalce.

Ve skutečnosti však chladnokrevně osnoval plán.

Objevovali se další a další cizinci, všichni oblečení v podivných kombinézách, které jim patrně umožňovaly neviditelnost. Monterny už nepochyboval o tom, že do dvora pronikli vzduchem.

57

Chvíli se domníval, že přiletěli proto, aby vysvobodili zajatce. Ovšem když si všiml jednoho z nich, který přistál u hypnoantény na střeše domu, změnil názor.

Patnáct ze svých třiceti mužů umístil na střechu, aby hlídali anténu. Dalších deset obcházel usedlost a mělo střílet na všechno, co se pohne.

Když tohle zařídil, rychle se připravoval k útěku. Uvědomoval si, že vlastně sedí v pasti.

Podzemím vedla kilometr dlouhá chodba.

Monterny byl přesvědčen, že se na jejím druhém konci dostane do bezpečí.

Přesně hodinu po svém únosu začal Nyssen bubnovat do dveří svého vězení. Bušil do nich čtvrt hodiny, dokud neuslyšel zvuky přibližujících se kroků.

Strážný otevřel, ale čekal Nyssena na opačné straně, takže mu ani zbraň, kterou svíral v dlani, nebyla nic platná. Nyssen ho udeřil hranou ruky a pak strážného srazil k zemi.

Odzbrojil ho a řekl: „Poslouchej mě dobře! Potřebuju tě, abych se odtud dostal. Už nemíním být dál zavřený. Ale zastřelím tě, pokud mi nepomůžeš. Rozuměls?"

Strážný byl Japonec. Rychle přikyvoval. Nyssen měl dojem, že se nachází jen pod relativně slabým posthypnotic-kým vlivem.

„Je tu ještě jeden zajatec," řekl Nyssen. „Kde?"

Strážný udělal bezradné gesto.

„Kolik tu je celkem hlídačů?"

„Pět."

„Jdi napřed. Toho druhého zajatce musíme najít!"

Chvíli chodili bezradně po chodbách, ale nakonec Cresta našli. Arkonidan potřeboval nějaký čas, aby se vzpamatoval ze štěstí, které ho potkalo v Nyssenově podobě.

58

„Ještě nejsme v bezpečí!" vysvětloval Nyssen. „Neznámý má základnu pořád ještě v rukou. Musíme se dostat k mému neutronovému zářiči!"

Crest nakonec pochopil.

Vyrazili na cestu.

Minuli tři strážné, dalšího musel Nyssen omráčit. Ale nakonec je první strážný dovedl až k

neutronovému zářiči. Pak se se svou zbraní vrátil do podzemí.

Tam podle Crestových rad manipuloval chvíli se zbraní a odložil ji na bezpečné místo.

Potom se spojil s Rhodanem.

O pár minut později vyrazili Rhodanovi muži ze dvou stran proti usedlosti. Útok od západu začal o dvě minuty dříve než od jihu. To mělo za následek, že se stráže přemístily na ohrožené místo. Nyssen s Crestem toho využili a vyběhli Rhodanovým mužům v ústřety.

Jakmile se to Rhodan dozvěděl, okamžitě ukončil útok a přikázal svým lidem, aby se stáhli do bezpečí.

„Opusťte prostranství! Za pět minut v domě vybuchne bomba a zabije všechno živé v okruhu jednoho sta metrů!"

Overheadovi lidé to však považovali za trik. Chtěli požádat šéfa o radu, ale nikde ho nenašli.

Když uplynulo pět minut, začali se zlomyslně usmívat.

Bylo to však předčasné. Neutronový zářič nevydává žádné zvuky, proto nedošlo k explozi.

Jeho působnost poznávali na zarudnutí kůže, potom přišlo oslepnutí a náhlá smrt.

Přežili pouze dva hlídači, kteří v panice uprchlí, poslušní varování nepřítele.

59

O dva dny později se v Terranii konala porada. „Nevyhráli jsme, bohužel," vysvětloval s vážnou tváří

Rhodan. „Pokud víme, nejdůležitější osoba nám utekla. Nikdo ze zajatců ji nikdy neviděl.

Pouze jeden z mužů, které jsme našli v domě mrtvé, byl šefovým důvěrným partnerem a spatřil i jeho tvář. Ale od mrtvého se nic nedozvíme.

Našli jsme chodbu, kterou šéf utekl.

Podle zapomenutých zápisků a plánů je jasné, že mu nemůže trvat dlouho a najde si další spolupracovníky. Nesmíme proto doufat, že tahle válka skončila. *Zatím* jsme ještě nenašli ani vědce, kteří byli z Terranie uneseni.

Takže jsme se dozvěděli tři věci:

Neznámý má kromě svých mužů ještě příležitostné pracovníky, což například stálo Michikaie, a stejně tak málem

1 Nyssena krk.

Za druhé víme, jakým způsobem ovlivňuje své lidi: pomocí obrazovek. Otázkou zůstává, jestli tento druh komunikace zachová, když už jsme jej objevili.

A za třetí víme, že neznámý utrpěl porážku. Bude jistě do určité míry nervózní a příští dny snad udělá nějakou chybu, která nás k němu přivede zpátky."

Následujícího dne odvedl Perry Rhodan Betty Toufryovou k letadlu do New Yorku.

„Hodně toho nebudeš chápat, Betty," vysvětloval jí. „Ale mnohé, čeho chceme docílit, závisí na úspěších General Cosmic Company. Letíš do New Yorku hlavně proto, abys chránila pana Adamse před nepřáteli. Dávej na něj dobrý pozor, Betty!"

Betty se na Rhodana zahleděla. „Spolehněte se!"

O pár minut později byla na cestě.

Večer toho dne se ze Salt Lake City ohlásil kapitán Fari-na. Pořád neměl žádnou stopu. Řekl doslova: „Kdybych neviděl Richmanovu mrtvolu na vlastní oči, myslel bych si, že ho sjíad ani nezabili. To byl dokonalý zločin, pane Rho-dane! *Žádná* stopa! Absolutně nic!"

Pátrání po Richmanových vrazích bylo posléze zastaveno.

Thora vstoupila ve chvíli, kdy Rhodan ukončil hovor s Fa-rinou. Myslela si, že si jí snad ani nevšiml, ale Perry řekl: „Máme hodně práce, Thoro. Víte to?"

„Ano, umím si to představit."

Rhodan na ni pohlédl.

„Ale muž jako vy to jistě zvládne," řekla.

Rhodana tato slova překvapila. Chvíli hledal v jejích očích pověstné posměšné jiskřičky, jenže když je nenašel, odpověděl: „Pokud to měl být kompliment, pak to od vás bylo opravdu

velmi milé!"